

Tevan Adolfné Leveli A Gettóból

1944 május 16. hogy ide jöjjön, de nem engedélyez-
 ték. Az egyikikem is a gettóban
 lakott, hogy nem kell nekik látni
 ni. Édes szülőim nagyon hiszi-
 nem bíbel, hogy minden embernek
 után meggyújtották bennünket, tisz-
 ták között is tettek meg ezt, de
 ide emeltem Ferivel, György és
 M. A. M. - kora. Jelen legyen
 velünk édes Gyermekem és én.
 Jön meg mindajánthat minden
 bajtól. Sok szeretettel ölel mind
 gyermekemet öleltem
 kedves anyjátok

Édes Gyermekem, valahányszor
 hallottam róla, hogy talán is-
 gelle van, igaz, hogy nem az a va-
 rosos, gelli, mert mint a haza,
 hogy nem voltak befelé a lakó-
 sálatól kimerül, és is itt maradtak.
 a zsidóknak azonban ott is kellett
 holléniük. En is meggyújtották
 életem, és a házuk is több volt
 a gettóban. Ferivel - belül 6-8 család
 van itt együtt, Ferivel is bennük
 vannak. Alig látni márd'elég
 társulni voltak. Kegény Ferivel
 igazságra kell menni, és nagyon
 sajnálom meggyújt, mert itt voltak.

1944 jún. 14-24

Édes Gyermekem,
 Értesítek, hogy itt vége
 van már a jó gettónak, a ma-
 gában áttesznek a dohány-
 beváltó hivatal épületébe
 és amint kerülnek onnan
 elvisznek bennünket, hova
 azt nem tudjuk. Ezt akartam megírni. Ferivel és Itonával is tudassátok.
 Ferivel és Itonával is,

anyjára izgulok.
 Sok szeretettel csókolom
 az összes gyermekemet
 anyjátok
 Ha máskorral visszatértek
 meg ide is jöttök.

Ez két levélnek a fénymásolata, amelyeket a nagyanyám, Tevan Adolfné írt a gyerekeinek a békéscsabai gettóból 1944 tavaszán. Mind a kettőt már a gettóban írta, de ott még lehetett írni, mielőtt a dohánygyárba vitték volna. Itt írja a gyerekeinek, hogy 'Édes gyerekeim, értesítek, hogy itt vége van már a jó gettónak. Áttesznek a dohánybeváltó-hivatal épületébe, onnan elvisznek bennünket, hova, azt nem tudjuk. Ezt akartam megírni. Ferivel és Itonával is tudassátok.' Egyik se jött vissza. 'Nem tudok írni, mert annyira izgulok. Sok szeretettel csókolom összes gyermekemet.' Ezt a Tevan Margitnak írta. Áprilisban tulajdonképpen már semmink nem volt, semmink. Először azt mondták, hogy költözzenek össze a zsidók, olyanok, akik főútvonalon laktak. Tevan Andornak, az egyik nagybátyámnak nem volt saját lakháza, csak egy bérlakása volt, de az a főútvonalon volt, úgyhogy ők odaköltöztek hozzánk, arra emlékszem. De rövid ideig, mert alig voltak ott. A németek ügyesen csinálták, mindig csak kicsit vettek el! De mindig többet. Ugye Auschwitzban aztán

mindentől megfosztották őket. De előbb akkor odajöttek hozzánk a rokonaink, akkor egy hetet, két hetet éltünk együtt. Aztán be kellett költözni a békéscsabai gettóba, azt a részt jelölték ki, mint Budapesten, ahol amúgy is sok zsidó lakott. Én akkor mentem a lengyel barátnőmhöz lakni az anyámmal és öcsémmel együtt. Azt hiszem, ezeket kiplakátírozták, plakátok voltak, és azok alapján tudtuk meg, hova lehet menni. A sárga csillagot is plakáton adták tudomásunkra. Jellemző, hogy anyukám, mivel varrónő volt a szakmája, a csillagot is olyan szépen csinálta meg nekünk. Szóval nem akárhogyan, hanem szépen! Nekem egy viharkabátom volt, és azon hordtam a csillagot. Én valahogy azt éreztem, hogy szégyelljék magukat azok, akik ezt elrendelték. Egy ilyen fordított érzés volt bennem. Nekem mint családfenntartónak megengedték, hogy a gettóból két órát kimehessek naponta. Nem mondták, miért, csak megvolt a lehetőség rá. Nem is mindig éltem vele. Nem olyan sokáig voltunk ott. Ezek az idők érdekes módon nekem olyan furcsán összezsugorodtak a későbbiekben, mikor rá gondoltam. Most volt a hatvanadik évforduló, és én nem akartam elhinni, hogy a békéscsabai gettót csak június 25-én vitték el. Én úgy emlékeztem, ahogy odaköltöztünk, már májusban elvitték. Holott tény, hogy júniusban vitték el. Úgyhogy erről az időről azért nem tudok beszélni, mert mindig úgy érzem, mintha kevesebb lett volna. Sűrítve történtek a dolgok. És ez nem elhúzza az időt, hanem inkább összevonja.